

– efter 12 er der
også en kamp

Gi' raketmodstanden faglig styrke HOLD FAGLIGT MØDE D. 22.11.!

“Magtfulde mænd i vesten har besluttet, at opstillingen af Pershing-II raketter i Vesttyskland er vigtigere end reduktion af sovjetiske SS-20 raketter,” sagde Willy Brandt, formand for det vesttyske socialdemokrati, til en hundredtusindtallig fredsdemonstration d. 22. oktober i Bonn. Præcis en måned efter er Willy Brandts ord blevet til virkelighed: d. 22. november begynder opstillingen af Pershing-II raketter i Vesttyskland, og for få dage siden begyndte også opstillingen af krydser-raketter i England.

Slaget er ikke tabt endnu. Over hele Vesteuropa demonstrerer hundredtusinder mod NATO-raketterne og mange steder i Vesteuropa organiseres der strejker på 5-15 min. mod raketterne. LO's opfordring til “generalstrejke” d. 22. november skal følges, men strejken må gentages og udvides til den giver resultater. Folketinget skal sige helt nej til NATO's raketter. – Også selv om der ikke er nået et forhandlingsresultat i Geneve.

De 572 betyder ikke kun flere atomvåben til Europa. Deres hidtil usete præcision og hurtighed skal gøre det muligt for USA at vinde en atomkrig og “begrænse” den til Europa. Arbejderklassen må bruge sin styrke til at stoppe denne udvikling. Arbejderklassen kan sætte magt bag fredsbevægelsens krav gennem strejker og blokader. De 5 minutter er en vigtig begyndelse og skal blive startskuddet til, at arbejderklassen kæmper aktivt for freden – både i ord og handling.

Hvis kampen mod de 572 og oprustningen i det hele taget skal lykkes, må freds- og fagbevægelse samarbejde internationalt om aktioner, f.eks. punktvis strejker i Vesteuropa på samme tid. Det faglige fredsarbejde må også sige nej til militærproduktion. Og det er især vigtigt nu, hvor den borgerlige

regering satser på øget militærindustri.

De 572 er kun toppen af isberget. Andre atomvåben som f.eks. MX, Trident II, nye nergasser og nye generationer af “almindelige” våben er under produktion og opstilling af USA og NATO. Denne faretruende udvikling gør det nødvendigt, at fredsarbejdet vender sig mod oprustningen i sin helhed – mod alle sider af oprustningen og militarismen, både i øst og vest. Og her er kampen mod NATO central. NATO-medlemskabet har gjort Danmark til en bevidstløs støtte for USA's farlige politik. Ansvarer herfor hviler tungt på både de borgerlige og socialdemokratiet. Den seneste debat i folketinget d. 10. november viste, at socialdemokratiet trods sin uvilje mod de 572, ikke er rede til at bryde med NATOs atompolitik. Socialdemokratiet vil ikke støtte, at Danmark skal være uden atomvåben både i freds-, krise- og krigstid.

NATO har inddraget Danmark mere og mere i oprustningen. Det gælder de 572 atomraketter, forstærkningsaftaler og mange andre forhold: Gennem NATO forsøger USA at få opbakning til sin undertrykkelse i bl.a. Mellemamerika, og i Grønland bygges der kommunikationsudstyr til støtte for USA's strategiske bombe-fly.

Danmark må ud af NATO – for NATO truer befolkningernes sikkerhed. Uden for NATO vil der være langt bedre mulighed for at føre en selvstændig politik. En politik, der lægger vægt på nedrustning og støtte til befrielseskampene i den 3. verden.

Løsrivelsen af Danmark skal ikke ses isoleret men som en del af den samlede sociale kamp for socialisme. Det skal være et bidrag til opløsningen af de to militærblokke i Europa, NATO og Warszawapagten.

Forstærkningsaftalerne:

DANMARK BLIVER SPRINGBRÆDT MOD SOVJET

Der er blevet arbejdet flittigt i det seneste års tid. Flyvestationerne ved Ålborg, Karup, Vandel og Skrydstrup udbygges for bedre at kunne modtage kamfly fra USA. Udbygningen er en følge af den forstærkningsaftale, som Danmark har indgået med USA om at modtage 5 eskadriller fly allerede i en krisituation.

Flyaftalen er ikke en enlig svale. Sidste år godkendte den danske regering NATO's nye forstærkningsplan, der bl.a. har afsat 13.000 engelske soldater til Danmark og 40.000 US-mariner til Danmark og Norge. Modtagelsen af disse forstærkninger indvendes med jævne mellemrum.

Forstærkningsaftalerne gør Danmark til et endnu mere smidigt instrument for NATO's og USA's politik. Aftalerne passer som fod i hose til USA's nye aggressive kurs: USA kan på dansk område optræde en konflikt mod Sovjet i en ikke-nærmere bestemt krisituation.

At kredse i USA tiltænkner Danmark en vigtig rolle som springbrædt for angreb mod Sovjet, siges ligeså i en rapport fra den amerikanske kongres' budgetkontor: Danmark er "strategisk placering til støtte for NATO-luftangreb mod de vigtige sovjetiske værfter i Østersøen". (*Zakheim-rapporten s. 22*)

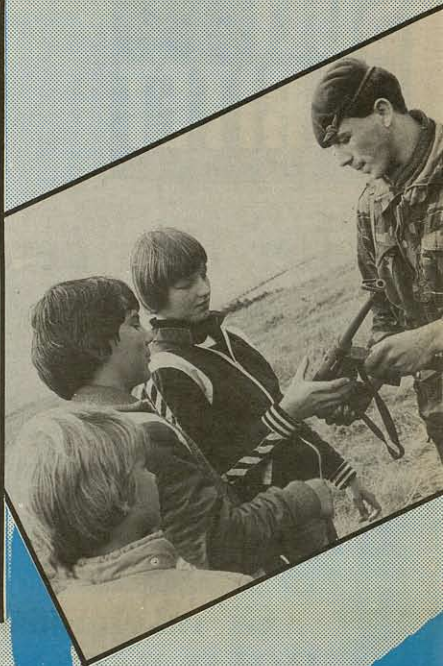
A-våben til Danmark

Forstærkningsaftalerne kaster også en sort skygge på Danmarks atompolitik. Både socialdemokratiske og borgerlige regeringer har høvudet, at det er den danske

regering, som bestemmer, om der kommer A-våben til Danmark.

Det modsiges imidlertid af USA's tidligere udenrigsminister Alexander Haig. For nylig blev det afsløret, at Haig, mens han var minister, havde fortalt den norske udenrigsminister, at US-mariner altid medbringer atomvåben. USA's militære invasion af Grenada viste også, at USA ikke rådførte sig med sine allierede, end ikke England, selv om Grenada er en tidligere britisk koloni.

Carantien for, at fly- og troppeforstærkninger ikke medbringer atomvåben, kan ligge et meget lille sted. Og atomvåbene kan nu komme allerede i en krisituation. - Nøget der utvivlsomt vil optræde en krise mellem USA og Sovjet yderligere. Derfor må forstærkningsaftalerne væk. I stedet skal vi arbejde for, at Danmark ikke får atomvåben. - Hverken i fredstid, krisetid eller krigstid.

Sovjets svar:

NYE ATOMRAKETER I ØSTEUROPA

Følgerne af de 572 er også skærpet undertrykkelse i Østeuropa.

"Warszawapagten medlemmer vil i slutningen af året træffe en beslutning om at opstille SS-20'er i de allierede socialistiske lande, som f.eks. Ungarn, som et svar på NATO's dobbeltbeslutning. Hvis det sker, vil vores land automatisk blive et mål for Pershing II raketter.

Lad os vise, at vi ikke ønsker atomvåben eller nogen andet instrument eller institution, i vores nærhed."

Opfordringen kommer fra den officielle Fredsgruppe for Dialog i Ungarn. Ligesom andre officielle freds- og borgerretighedsgrupper i Sovjet og Østeuropa, er de bange for Sovjets svar på NATO's opstilling af de 572 atomraketter. Det

gælder f.eks. Charter 77 i Tjekkoslavakiet, Moskva-gruppen til Skabelse af Tillid og Komiteen for Samfundsmødsstand i Polen.

Sovjet vil opstille nye langtrækkende atomraketter i Østeuropa, og det er en afgørende ny og farlig situation. I forvejen har Sovjet store konventionelle styrker i Østeuropa, men hidtil har Sovjet holdt sine SS-20 raketter inden for egne grænser. Der har kun været opstillet korttrækkende atomraketter i Østeuropa indtil nu. Nu skal der opstilles atomraketter med en rækkevidde på 500-4.000 km. Nøget der vil gøre de forskellige forslag til atomvåbenfri zoner i Europa endnu vanskeligere at gennemføre.

Opstillingen betyder også,

at den indre kontrol med befolkningen skærpes. Lige som i vesten kræver den øgede oprustning, at befolkningerne skal "yde ofre". Og protester mod oprustningen mødes med politi og forbud. Den ungarske Fredsgruppe for Dialog måtte her i efteråret opløse sig selv midlertidigt p.g.a. myndighedernes skærpede kurs. Charter 77 i Tjekkoslavakiet er lovet lange fængselsstraffe, hvis de protesterer mod de sovjetiske raketter. Trods den hårde kurs, udsendte Charter 77 sidste mandag et brev, hvori de statter de vesteuropæiske fredsbevægelsers krav om nedrustning både i øst og vest og kræver stop for konfrontation mellem øst og vest. Fredsarbejdet fortsætt. - Både i øst og vest.

100 INVASIONER SIDEN 1945

Fredsarbejde er også at støtte folkelige befrielskrige i uland, og bekæmpe imperia-lismen.

Den caribiske ø, Grenada, blev i oktober invaderet af USA. 6.000 marinesoldater gik i land på den lille ø med godt 100.000 indbyggere - hvilket svarer til, at 300.000 soldater invaderer Danmark.

Med denne invasion er USA ved at komme sig over sit "Vietnamyndrom": USA havde ellers ikke invaderet et land de sidste 10 år, men nu bruger Reagan USA's militære styrke til at sikre USA's politiske og økonomiske magt. På den ene side atomoprustning og på den anden side brug af militær i Mellemamerika, Mellemøsten osv.

Grenada invasionen var en prøveballon. Næste gang står Nicaragua og El Salvador for skud. Selvom Grenada

invasionen nok mødte en del international modstand, var til gengæld modstanden i selve USA meget ringe. Grunden til at USA ikke allerede er gået igang med en invasion af Nicaragua er, at denne aktion ikke kan laves som en hurtig lille aktion som tilfældet var med Grenada. Ligesom spørgsmålet er, om Cuba vil se passiv til, og hvad så med Sovjet?

Denne slags regionale konflikter kan lynhurtigt brede sig til en global konflikt, og også involvere brugen af atomvåben. Derfor er der en nøje sammenhæng mellem den 3. verdens underrøkkelse, og diskussionerne om atomoprustning og -raketter netop nu i Vesteuropa. Det er overvejende sandsynligt, at en konflikt i

den 3. verden vil være den hærdede, som udløser brugen af atomvåben. Derfor drejer fredsarbejdet i Danmark sig også om, at støtte kampen for selvstændighed i f.eks. Mellemamerika og andre konfliktfyldte steder.

Konventionel krig

USA's invasion af Grenada er ikke enestående. Siden 1945 har der været godt 100 større invasionskrige. Heraf tegner USA, England, Portugal og Frankrig sig for ca. 75 - og Sovjet sig for 7. Det er altså de samme stormagter, som har atomvåbene, der også er indblandet i krige med konventionelle våben. Disse våben beklægger stadig langt flere ressourcer end atomvåbene, og bruges til at fastholde økonomisk underudvikling til gavn for kapitalister og handelselskaber i den vestlige verden. Denne verdens "gavmild-

hed" i form af ulandsbistand er i denne forbindelse hyklerisk, f.eks. udgår ulandsbistanden kun 5-6% af de samlede militærudgifter (som er ca. 4400 milliarder kr. årlig).

75% af den samlede våbenhandel går i dag til uland, ofte til støtte for brutale militærregimer, som garanterer de imperialistiske interesser i landene.

Fredsarbejde er også at være med til at støtte de frihedsbevægelser i den 3. verden, som ønsker at løsne sig fra dette imperialistiske system. Fredsarbejde er således også at deltage i det solidaritetsarbejde, som støtter genopbygningen af Nicaragua, og forsøger at forhindre en USA invasion i Mellemamerika.

Hans Peter

OPRUSTNING ØGER ARBEJDSLØSHEDEN

Flere jobs?

Dansk våbenindustri har kronede dage. "F-16-produktionen har givet dansk industri et lift," jubler Berlingske Tidende. F-16 flyene har stillet så store krav til kvalitet og ny teknik, at de firmaer, der producerer til F-16, har større muligheder for at blive på markedet.

Det politiske klima er til gunst for våbenindustrien og dens profiler. Den borgerlige regering vil følge NATO henstillinger om stigning på forsvarsbudgettet. Hensigten er, at forsvarsbudgettet skal frede pengene henter regeringen gennem de omfattende nedskæringer, der rammer den arbejdende del af befolkningen. Konsekvensen af de sidste års nedskæringspolitik illustreres klart, når direktøren for Quitzau, Sønderborg, som har del i F-16 ordren, udtaler:

"Quitzau levede i den flyorden af at fremstille hospitaler, men det er en produktion, der er faldet fuldstændig bort, da der jo ikke for tiden bygges hospitaler. Vi har fået en teknolog, der siger spar to til andre. Der findes i dag ikke en flyfabrik, som ikke er interesseret i at tale med os."

Metal for våbenproduktion?

Alle verdens våben bliver produceret af metalarbejdere. Den kendsgerning betyder, at Metalforbundene ved højtidelige lejligheder erklærer, at de gerne ser den militære produktion omstillet til civil. "Hvis det er muligt, og politikerne vil."

Denne holdning findes ikke i Dansk Metalarbejderforbunds daglige arbejde. Her er slet skjult tilfredshed, når NATO placerer ordrer, f.eks. F-16 flyene. Skal vi ha' våben og forsvar, så kan det lige så godt komme be-

skæftigelsen til gode, lyder det fra Metaltoppen.

Bag Metals holdning ligger en opslutning bag til NATO. Det er ingen tilfældighed, at Steffen Møller, Preben Bengtsson, redaktør for Metal, og forbundssekretær Alex Hansen underskriver på en erklæring til socialdemokratiet i protest mod partiets linje om at holde regeringen fast på den løvrigt meget begrænsede raketdagsorden.

Øger kontrol

F-16 produktionen betyder, at antimilitaristisk indstillede arbejdere kan nægtes ansættelse i den del af virksomheden, hvor militærproduktion foregår. Arbejdsgivere og efterretningsvesnet indhenter oplysninger om den arbejdssøgendes personlige og politiske forhold. Metal gør ikke noget ved det, og anerkender derved sortlistning og svækkelse af en faglig aktiv linje indenfor våbenindustrien.

Lindø og Jord&Beton

Arbejdsløsheden presser arbejdspladser til at gå med til krigsproduktion. Helsingør Væрт byggede tre skibe til

Iran. De var ikke, som påstået, til pilgrimsrejser, men til troppetransport. Og på Lindø er det en offentlig hemmelighed, at de skibe, der bygges nu, er til USA's flåde.

NATOs oprustning vil presse flere arbejdere til militærproduktion. 5 landingsbaner, der skal modtage NATOfly i krigstid, skal fornyes og forstærkes. Bygningsarbejdere vil stå overfor problemet og tvinges til at ta' arbejdet, samtidig med at der mangler boliger og daginstitutioner. Går en lempning af våbenloven igennem, står endnu flere metalarbejdere med problemet. Derfor må alle fagforeninger diskutere den stigende oprustning. Det drejer sig ikke kun om raketter, men også om forstærkningsaftaler og våbenloven.

På den nyligt afholdte generalforsamling i Jord&Beton, København, blev der rejst en diskussion om, hvorvidt fagforeningens medlemmer skal deltage i arbejdet ved militære installationer. Denne diskussion er vigtig, og ikke mindst, hvad der skal gøres for at undgå anlægsarbejdere og anvinsningen til dem.

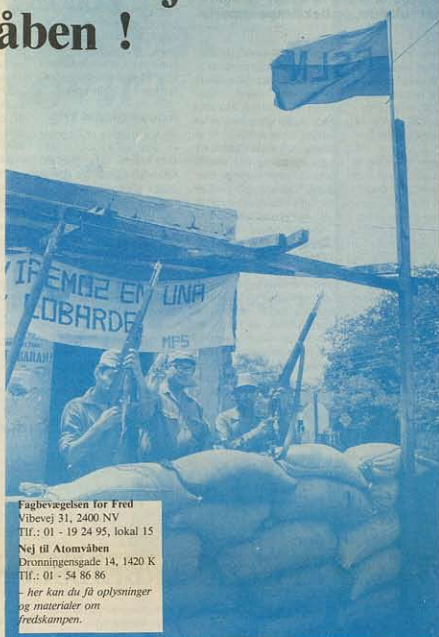
Bliv aktiv i Nej til Atomvåben !

"Det er vigtigt, at flere LO-medlemmer kommer med i fredsarbejde. Og hvis fredsarbejde skal blive en varig del af det faglige arbejde, er det vigtigt at der bliver dannet lokale fredsgrupper på arbejdspladserne," siger Lars Vesterlykke fra Nej til Atomvåben i Århus. Lars har i den senere tid været med til at starte en faglig gruppe op i Nej til Atomvåben. Gruppen, der kaldes kontaktgruppen, holder til i Århus.

"Vi støtter aktivt op om LO's strejke på 5 minutter og deler løbesedler ud på dagen. Heri opfordrer vi folk til at støtte 5 minutters strejken, og vi opfordrer arbejdspladserne til at erklære sig atomvåbenfri under mottoet: Det redder dig ikke, men det viser du siger nej."

"Samtidig fortæller vi om flere amerikanske undersøgelser, der klart viser, at militærproduktion ikke skaber arbejde. Tværtimod vil den samme sum penge investeret i civilproduktion skabe flere arbejdspladser."

"På længere sigt er det nok nødvendigt at udvide de 5 minutters strejke, hvis der skal opnå resultater. Men i første omgang støtter vi 5-minutters-strejken," slutter Lars Vesterlykke fra NTA-kontaktgruppen i Århus.

Fagbevægelsen for Fred
Vibevej 31, 2400 NV
Tlf.: 01 - 19 24 95, lokal 15
Nej til Atomvåben
Dronningensgade 14, 1420 K
Tlf.: 01 - 54 86 86
- her kan du få oplysninger
og materialer om
fredskampen.

OGSÅ I TYSKLAND KÆMPES FOR FREDEN

"De får os ikke til at sælge mere raketter!" - sådan sagde besætningen på det vesttyske containerskib "Alemania", da de fandt ud af, at de skulle transportere Pershing 2 dele fra USA til Vesttyskland. Forinden var to tilidsfolk og kaptajnen blevet fyret, fordi de var medunderskrivere på en appel til de offentligt ansatte fagforening - OETV, om at nægte levering, losning og transport af raketter.

Trods fryrtinger fastholdt besætningen afvisningen og såvel i USA som ved ankomsten i Hamborg blev de bakket op af fredsbevægelsen i de to lande ved demonstrationer og sympati-møder.

Selvom Alemania-aktionen foreløb er enkeltstående, er den alligevel enorm betydningfuld, fordi den viser et vigtigt kampmiddel (mod oprustningen). Som et af besætningsmedlemmerne sagde til et sympati-møde ved Alemania's ankomst i Hamborg - "raketterne kan ikke stationeres, hvis søflokke ikke transporterer dem, hvis havnearbejderne ikke løser dem, og hvis bygningsarbejderne ikke lægger fundamenterne til dem!"

Men Alemania's besætning er ikke de eneste i den tyske arbejderklasse, som reagerer imod oprustningen. På mange arbejdspladser og i fagforeninger er der freds-

grupper. Der er blevet holdt flere store faglige konferencer om kampen mod oprustningen. Som det første land var der den 5. oktober en '15 min.' advarselsstrejke. Og da værtfabrikerne i Hamborg havde bestemt lukningsstrøede HDW-værft, afviste de at være med til militærproduktion.

I den tyske fredsbevægelses fredsuge i oktober var der også en "arbejdspladsslag" - d. 19. okt. På mange industrisædler blev der arbejdsnedlæggelser af 1 times varighed.

I-times aktionens bredde viste sig bl.a. ved, at håndværkere ved hjælp af trafiklysene fik trafikken i den indre by i Hamborg til at gå i stå imens.

Arbejdsnedlæggelserne blev brugt til at diskutere kampen mod raketterne. Fagbevægelses holdning blev kritiseret mange steder fra, og der blev rejst krav om, at de faglige organisationer tagen end mere del i kampen mod oprustningen.

Kravet fra basis blev også udtrykt gennem, at forskellige lokale faglige organisationer, bl.a. fra metalområdet og offentlig ansatte, udover arbejdsnedlæggelser og diskussionerne på arbejdspladserne, tog initiativ til offentlige møder og sammenkomster omkring krigsfilmen og kampen mod raketter og oprustning.

Fred os ikke for arbejdskampen

LO's opfordring til medlemmer om "5-minutter i 12 strejke" den 22. november har fået bred opslutning i fagbevægelsesorganisationer både indenfor LO's eget område, og også blandt de offentlige ansatte - f.eks. FTE.

Men der skal mere til i kampen mod oprustningen! LO vil ikke ha' at raketkampen blandes sammen med indenrigspolitikken - "Denne fredsaktion bør ikke sammenblandes med andre spørgsmål vedrørende dansk indenrigspolitik eller vedrørende spørgsmål der kan have tilknytning til arbejdspladsen eller arbejdsgevindmodparten!"

Samme kamp
LO's initiativ peger i den rig-

tige retning - at arbejderklassen og de faglige organisationer har en central rolle i kampen mod oprustningen.

Derfor: Gør som LO opfordrer til, men gør det bedre grundlæggende - hold fast i kampen mod oprustningen, og diskutér hvilke midler der skal til, så krigsmagterne virkelig kan mærke det.

Forði: LO's opfordring trods alt kun er en "advarselsmarkering" som de selv skriver "arbejdsstandstillinger alene i 5 minutter - hverken mere eller mindre!". Den er selv Dansk Arbejdsgeverforening med på, idet kun strejke udover 5 minutter vil blive indklaget for Arbejdsretten!

Oprustningsanvendt og den borgerlige krisepolitik bærer herberjeme og rundt i verden er en og samme sag. Havnearbejdernes kamp imod forringelser af arbejdsloshedslovgivningen var en trussel mod den borgerlige regerings liv. Havde have-

arbejderne fået en langt større støtte og vundet mere end de gjorde var der stor sandsynlighed for, at den borgerlige regering var blevet væltet. Og derved var højrekræfterne, som er mest indstillet på oprustning, blevet svækket betydeligt.

Hardy Hansen fra SID, og samtidig også "Fagbevægelsen for Fred" bygger derfor kampen en gal retning med parolen: Hvad nytter sejre i arbejdskampen, hvis vi taber kampen for freden!

Det er samtidig dobbeltmoral, når Hardy Hansen stiller spørgsmålet om arbejds- og fredskampen. Det er at dække for manglende politisk vilje til at mobilisere medlemmerne til resultater i arbejdskampen.

Tværtimod SID's top modarbejdede dens egne medlemmer - havnearbejderne. Derfor kan der ikke laves en kunstig adskillelse mellem hvad arbejdere og fagbevægelse skal kæmpe for, og hvad vi kan overlade til politikeren i Folketinget. Som

f.eks. socialdemokraten Lasse Budtz: "fredskampen er et parlamentarisk spørgsmål og strejkevåbnet skal ikke bruges i denne kamp!"

Hvilken regering, borgerlig eller socialdemokratisk, for eller kan sidde en generalstrejke for freden overhoved. Arbejdskampen er også et instrument til at bekæmpe oprustningen!

Nej til flere nedlæggelser

De ville heller ikke varsle overenskomstkomitéen i for medlemmerne på trods af de klare NEJ-flertal til overenskomstresultatet.

Socialdemokratiet har nu over et år fredet den borgerlige regering, som de selv gav magten. Senest ville de ikke være med til at vælte regeringen på en raketdagsorden.

LO og fagbevægelsen væltede ikke regeringen under overenskomstkampen i år. Tværtimod accepterede de 4% lønrammen. Medlemmernes bedste våben: En varslet storstrejke, blev brugt som en trussel mod medlem-

merne. Den ville tvænge strejkelejerne uden resultat - sagde LO-toppen. Men er det ikke netop for at bruge strejkevåbnet, vi spinker og sparer til strejkelejerne?!

LO har nu travlt med at forære det danske erhvervs liv 200 millioner kroner af vores penge gennem Dansk Erhvervsstyrelsen i Århus.

Her er det tyske LO-DGB mere på højde med medlemmerne. Som det kommende hovedkraft til overenskomsten har de 35-timer med fuld lønkompenstation og "de vil bruge strejkevåbnet" og "tomme strejkelejerne" som formanden for I.G. Metall udtaler: "Vi har 1,8 milliarder i kassen og vi vil løse dem!"

Vælt regeringen

LO er nu blevet presset til

at bruge strejkevåbnet. Men det må hverken bruges mere eller mindre end hvad de opfordrer til. Det kunne jo gi' bagslag, og udvikle kampen - også mod den socialdemokratiske nedskæringspolitik.

LO's opfordring er et rigtig skarpt og bylder med deres almindelige kunstige adskillelse mellem arbejdskampen, kampen for 5-oren, kampen for freden og den parlamentariske kamp. Men 5 minutters arbejdskamp er ikke nok. Der skal mere til i kampen mod oprustningen og den borgerlige krisepolitik.

Derfor skal regeringen, uanset dens navn, tvinges til et klart nej til de 572 raketter. Derfor slutter kampen mod oprustningen ikke med Schlüter.

Brug arbejdskampen.
Udgiver: V/S Faglige Landsudvalg og V/S Antimilitaristiske Udvalg
Søndestrate 24, 1455 K
Tlf.: 01 - 13 48 44, kl. 13-17
Tryk: Avstrykkeriet ApS.
Sats: Bent Fotosaas og Solidaritet
Ansvarshavende redaktør: Michael Gud